

Arrest

nr. 322 417 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 december 2021 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

De verzoekende partij werd op 4 mei 2023 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 27 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u een soennitische afkomstig uit Gholam Dag, een dorp in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. Daar heeft u uw hele leven gewoond. U bent ongehuwd en woonde bij uw ouders en uw twee broers. Qua onderwijs hebt u tot de derde graad school gelopen. Uw vader is landbouwer en zelf was u doorheen de dag in de weer met jullie koeien. U werkte eveneens in een carwash in uw dorp.

Op een dag liet u de koeien grazen aan de rivier in de buurt van uw huis, toen er plotseling drie talibanleden naar u toe kwamen. Ze hadden een zak bij, met daarin een ton, en vroegen aan u om deze naar een nabij gelegen overheidscheckpoint te brengen. U weigerde eerst, maar nadat de talibs u sloegen, hun wapens op u richtten en u met de dood bedreigden, bezweek u onder de druk en deed wat ze van u vroegen. Toen u aankwam aan het checkpoint, vertelde u aan de commandant wat er gebeurd was en liet u de (zak met de) ton achter. Ook wees u aan de overheid de plek aan waar u het voorwerp ontvangen had, waarna de overheidslieden achter de talibs aan gingen. Rond 4 uur in de namiddag vertrok u van het checkpoint naar huis en lichtte u uw vader in. Hij zei dat u de situatie niet goed aangepakt had en vreesde represailles van de taliban. Zo geschiedde ook. Diezelfde avond kwamen leden van de groepering naar uw huis. Ze zeiden tegen uw vader dat u een spion bent en doorzochten de woning, maar u zat verstopt in de oven waardoor de talibs u niet konden vinden.

's Anderendaags ging uw vader spreken met iemand in de moskee waardoor u diezelfde ochtend nog kon vertrekken met behulp van een smokkelaar. Dit was in de zomer van het jaar 1400 (komt overeen met 2021). Met de taxi ging u richting Nimroz. Daar stak u de grens over naar Iran van waaruit u verder reisde naar Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk (Eurodac-hit d.d. 30/11/2021), Zwitserland, Frankrijk en uiteindelijk België. U was in totaal 6 à 6,5 maanden onderweg. Op 22 december 2021, één dag na uw aankomst in België, deed u een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u een kopie van uw taskara neer. U dient ook twee kopieën van dreigbrieven van de taliban in, die aan u zijn gericht en die werden afgeleverd bij uw ouders toen u in Turkije was. Daarna is de taliban ook bij hen thuis naar u komen vragen.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zal doden vanwege spionage. U vreest ook dat u ginds niet meer vrij zal kunnen leven en u heeft, ter illustratie, een video op uw Facebookprofiel gedeeld van enkele jongemannen die door de taliban werden geslagen toen ze cricket aan het spelen waren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat u doorheen de asielprocedure leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek in België op 22 december 2021 gaf u aan 16 jaar en 11 maanden oud te zijn (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'). Een leeftijdsonderzoek op basis van een medische test, uitgevoerd op 10 januari 2022 in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël te Leuven, wees evenwel uit dat u op het moment van de test 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie beslissing van de dienst Voogdij). Gezien u zich onterecht als minderjarige voordeed kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast en wordt overigens uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat al ondermijnd. Temeer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde "iets minder dan 20 jaar" oud te zijn terwijl u, naar analogie met het voorgaande, op dat ogenblik reeds ouder dan 20 jaar moet zijn geweest (CGVS p.4).

Voor wat betreft uw problemen met de taliban in Afghanistan, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen.

Zo is het eerst en vooral opmerkelijk dat de taliban u praktisch uit het niets zou aanklappen om een ton naar een checkpoint te transporteren. U verklaarde in dit verband dat u voordien nog nooit gesproken had met iemand van de groepering en ook dat, op de dag van uw plotse gesprek, de talibs maskers en lange tulbanden droegen waardoor u niet kon zien van waar zij afkomstig waren (CGVS p.12-13). Deze gang van zaken valt logischerwijze moeilijk te begrijpen en oogt erg onwaarschijnlijk. U vermoedde immers dat de ton

in wezen een bom betrof daar de tonnen van de taliban altijd gevuld waren met explosies, zo verklaarde u (CGVS p.13). Indien de taliban werkelijk op die manier een overheidspost wilde opblazen, kan eerder worden van uit gegaan dat zij ofwel hun eigen leden hier voor zouden inzetten, bijvoorbeeld door zich te vermommen als burger. Dat zij hier ook burgers voor zouden inzetten, sluit het CGVS op zich niet uit, maar in dat geval kan wel worden verwacht dat zij eerst bij hen zouden peilen naar hun mening over de groepering en vervolgens geleidelijk aan, en over een langere periode, hun persoonlijke vertrouwen zouden winnen alvorens de opdracht mee te geven. Steunend op uw beschrijvingen over uw dorp was er toen immers al zo'n twee jaar overheidsaanwezigheid (CGVS p.4), waardoor de kans bestond dat veel dorpingen aan hun kant stonden. Dat desondanks enkele anonieme en vermomde talibs u van de ene dag op de andere zou opdragen om, helemaal alleen (CGVS p.13), een mogelijk schadelijk voorwerp naar de overheid te loodsen is zeer weinig aannemelijk. Een professionele en gestructureerde groep als de taliban zou in werkelijkheid geen dergelijke risico's nemen, goed wetende dat u de ton ergens onderweg had kunnen achterlaten en u vervolgens hun locatie kon verklappen aan de overheid – wat u naar eigen zeggen ook effectief deed (CGVS p.9). Ook het gegeven dat de talibs in kwestie op dezelfde plaats bleven wachten nadat u alleen vertrokken was met de ton (CGVS p.13-14), oogt daarom zeer amateuristisch en kan niet worden aangenomen.

Het CGVS plaatst daarnaast vraagtekens bij de reactie van u en uw vader na deze vermeende opdracht en na uw contact met het checkpoint. U beschreef dat u om 4 uur 's namiddags thuis kwam. Uw vader verweet u dat u de zaak slecht had aangepakt en voorspelde dat de taliban u zou vermoorden en het gezin lastigvallen. Toen de taliban later die dag, in de avond, effectief aan jullie deur stond, waren jullie naar eigen zeggen allemaal thuis (CGVS p.9, p.16). Dit is zeer merkwaardig. Als uw vader eerder al doorhad dat jullie de wraak van de taliban op de hals gingen halen wegens uw démarche bij de overheid hadden jullie logischerwijze met zijn allen onmiddellijk het huis verlaten en elders jullie toevlucht gezocht, bijvoorbeeld bij het checkpoint, zoals u zelf eerder had gedaan (CGVS p.14). Per slot van rekening kende u de commandant, u speelde cricket met hem (CGVS p.14). In dezelfde trant is het bedenkelijk dat uw vader u 's anderendaags het dorp en het land uit stuurde terwijl hij en de rest van het gezin ginds bleven wonen, waar zij mogelijks (en ook bewust; zie supra) verdere vervolging van de taliban moesten vrezen (CGVS p.6). Gezien u, dankzij de connecties van uw vader, na amper één gesprek tussen hem en een dorping al dezelfde dag kon vertrekken uit uw dorp (CGVS p.9, p.17), moet het bijgevolg ook mogelijk geweest zijn om met zijn allen van daaruit te vertrekken, desnoods naar een dichterbij gelegen bestemming. Dat er echter door de rest van uw gezin blijkbaar geen voorzorgsmaatregelen werden genomen, ondanks het eerdere huisbezoek van de taliban, is weinig geloofwaardig.

Hetzelfde kan worden gezegd over het verloop van dat bezoek zelf. Zoals eerder aangegeven, verklaarde u dat u die avond thuis was. U lichtte voorts toe dat de taliban gedurende 30 minuten jullie woning doorzocht maar u zat verstopt in de oven, die onder de grond lag. Er lag een zakje over u waardoor zij u niet konden vinden (CGVS p.9, p.17). Dit mag toch enigszins verbazen. Het CGVS wijst in deze opnieuw op het professionele, en overigens te duchten, karakter van de taliban. Mochten zij het werkelijk op u gemunt hebben en zo veel tijd nemen om uw huis te doorzoeken, dan hadden zij u ongetwijfeld wel gevonden. De oven die u benoemde moet overigens, net zoals bijvoorbeeld een kast, een dierenstal of de ruimte onder een bed, een erg voor de hand liggende verstoppplaats geweest zijn waar men logischerwijze wel had gekeken. De verdere handelwijze van de taliban verbaast evenzeer. U verklaarde dat zij 20 à 30 dagen na de voornoemde, en vreemd genoeg onsuccesvolle, huiszoeking, een brief aan uw vader bezorgden (CGVS p.8, p.18). Die eerste brief draagt letterlijk als titel "dreigbrief" en vermeldt dat u als een crimineel beschouwd wordt, dat de mujaheddin van uw district reeds een beslissing over u genomen heeft en dat u zich zo snel mogelijk bij hen moet presenteren (zie stuk nr. 2 en bijhorende vertaling in map 'documenten'). In een tweede zogenoemde "dreigbrief", die volgens u 10 dagen later aan uw vader werd afgeleverd, staat dat uw vader niet op het eerdere verzoek is ingegaan en er daarom een laatste waarschuwing wordt uitgesproken, zo niet zullen er juridische stappen worden ondernomen (zie stuk nr. 3 en vertaling in map 'documenten'). Er kan niet worden ingezien waarom de taliban zulke zaken zou schrijven, laat staan meerdere weken na uw vertrek. Logischerwijze moeten zij, al daags nadat u verdwenen was uit uw dorp, beseft hebben dat u niet meer uit eigen initiatief bij hen zou opdagen. De vermelding dat de taliban u als een paria beschouwde en dat de zaak voor hen reeds beklonken was, moet bovendien al zeker geen motiverende factor meer geweest zijn voor u om zich alsnog tot bij hen te wenden indien u nog in de buurt zou zijn geweest. Voor het overige is het eigenaardig dat u pas op uw persoonlijk onderhoud voor het eerst op de proppen kwam met de dreigbrieven; bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u er geen enkele melding van en diende u ze niet in hoewel er u verzocht werd om alle essentiële bewijsstukken aangaande uw verzoek zo spoedig mogelijk in te dienen (zie informatie in uw administratief dossier). Dat u dit eerder niet deed is des te eigenaardig gelet op het regelmatige contact tussen u en uw vader (CGVS p.6-7). Zowel de twijfelachtige inhoud van de brieven, het laattijdig indienen ervan alsook de wijdverbreide corruptie en fraude inzake Afghaanse documenten (zie infra) wekken het vermoeden dat dit valse of vervalste stukken betreffen die u kort voor uw onderhoud heeft bekomen zodoende uw vluchtrelaas aan te dikken.

Naast het feit dat de door u geschetste gang van zaken niet overtuigend is gebleken, dient ook vastgesteld te worden dat u op diverse punten geen consistente verklaringen heeft afgelegd. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder, en op doorslaggevende wijze, ondermijnd.

Zo verklaarde u op de dag van uw registratie in België bij het bureau MINTEH, waar uw vluchtrelaas overigens vrij omstandig werd opgetekend, dat u na het ontvangen van de ton van de taliban de politie informeerde (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u daarentegen dat de checkpoint naar waar u de ton bracht, van het leger was en niet van de (lokale) politie (CGVS p.14). Gezien met de komst van dit checkpoint de context in uw dorp toch fundamenteel wijzigde – eerder was het immers altijd onder de controle van de taliban (CGVS p.4; zie ook infra) – is het vreemd dat u zich hierin tegensprekt.

Het valt eveneens op dat u tijdens uw vrije relaas op het persoonlijk onderhoud het volgende stelde: "Ik ben dan verplicht geweest om het naar de post te brengen en vervolgens heb ik de commandant opgeroepen dat hier de ton was. Hij vroeg mij 'wie heeft er jou dit gegeven?' en ik heb gezegd 'personen daar'. Dan heeft hij (de commandant) mij en de ton meegenomen en vervolgens werden er kogels afgeschoten. Wanneer de kogels werden afgeschoten, dan is de commandant teruggedaan naar de post en ik moest bij hem blijven zitten. Hij heeft mij ondervraagd 'wie heeft jou die ton gegeven?' en ik heb gezegd 'personen die gemaskerd waren', dan heeft hij mij naar huis laten gaan." (CGVS p.9). Hieruit blijkt met andere woorden dat, van bij uw aankomst aan het checkpoint tot wanneer u het verliet om naar huis te gaan, de commandant steeds aan uw zijde was. Na verdere bevraging verhaalde u evenwel een andere versie van de feiten. Zo beaamde u dat de commandant samen met enkele van zijn collega's achter de taliban aan ging, terwijl u met twee anderen (en dus niet met de commandant) in het checkpoint bleef (CGVS p.14, p.16). En hoewel u in uw spontane relaas ook aangaf dat, toen u aankwam aan het checkpoint, de commandant daarna zowel u als de ton meenam (zie supra), beweerde u later op het onderhoud dat de commandant bij uw aankomst ginds zei dat u de ton moest laten liggen terwijl u zelf naar binnen moest gaan en u vervolgens over een muurtje sprong (CGVS p.14).

Verder opvallend is dat, hoewel u aldus duidelijk aangaf in uw antwoorden dat het personeel van het checkpoint onder wie ook de commandant achter de taliban aan ging (zie supra), u dit op andere momenten begon af te zwakken. Toen het CGVS u bij uw voorgaande antwoorden om verduidelijking vroeg, beweerde u namelijk dat men vanuit het checkpoint 'wellicht' achter de taliban aan gegaan is maar dat u dat eigenlijk niet weet (CGVS p.14). Naar analogie stelde u even later dat u 'niet over informatie beschikt' over wat er gebeurde toen de commandant aankwam op de plaats waar de taliban zat en dat deze laatste 'misschien' met drieën waren op dat ogenblik (CGVS p.15). Los van het feit dat u uw antwoorden telkens aanpast, kan overigens niet worden aangenomen dat u geen zekerheid zou hebben over deze zaken. De commandant kwam uiteindelijk terug naar de checkpoint waarna u nog een gesprek met hem had (CGVS p.14); bijgevolg moet hij u verteld hebben hoe de zaak verder afliep en zou u dus goed op de hoogte moeten zijn. Dat u voorts niet weet of de commandant en zijn collega's de ton na verloop geopend hebben en u evenmin een antwoord kon geven op de vraag wat zij daarin hebben aangetroffen (CGVS p.16), kan daarom ook niet overtuigen. Uw verklaringen komen bijzonder weinig doorleefd over.

Over de gebeurtenissen na uw vertrek was u ook niet eensluidend. Zo haalde u bij bevraging van uw vrees bij terugkeer aan dat de taliban op dit moment geen waarschuwingsbrieven meer achterlaat aan uw woning, maar ze daarentegen wel zelf langskomen en uw vader vaak lastigvallen en vragen waar u bent (CGVS p.9). U later op het onderhoud gewezen op de tweede voornoemde brief, en gevraagd hoeveel tijd daarna de taliban uw vader opnieuw opzocht, verklaarde u dan weer dat zij sindsdien niet meer zijn langsgeslagen (CGVS p.18-19). Kort daarna gooide u het roer nog eens om en stelde u het volgende: "Nu komen ze vaak naar ons huis en doorzoeken ze ons huis. Ze slaan mijn vader en zeggen 'waar is uw zoon?' en zij zeggen 'ik weet het niet'" (CGVS p.19). Dergelijke wisselende antwoorden zijn allerm minst ernstig te noemen.

Samenvattend kan worden geconcludeerd dat de verscheidene onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen het CGVS niet toelaten enig geloof te hechten aan uw vluchtrelaas.

Het CGVS wenst voorts aan te stippen dat u voorafgaand aan uw aankomst in België een eerder verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Oostenrijk op 30 november 2021. Volgens de plaatselijke asielinstanties verdween u kort daarna van de radar waardoor zij uw dossier dienden af te sluiten (zie 'Eurodac Search Result' en brief van het 'Federal Office for Migration and Asylum'). Op het persoonlijk onderhoud gepeild naar de redenen van uw plotse vertrek ginds, antwoordde u dat men gedwongen vingerafdrukken van u afnam en stelde u kortweg dat er in Oostenrijk geen respect voor de vreemdelingen is, zonder meer (CGVS p.11). U vervolgens gevraagd waarom u geen verzoek indiende in de volgende landen waar u door reisde – in uw geval Zwitserland en Frankrijk – antwoordde u naast de kwestie (CGVS p.12). Dit is allemaal weinig overtuigend. Dat u uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk niet

verderzette en vervolgens twee veilige landen passeerde zonder er een verzoek te doen, toont vooral aan dat u in wezen geen nood heeft aan internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan immers worden verwacht dat hij, na aankomst in een veilig land, de eerste kans aangrijpt om bescherming te bekomen bij de bevoegde autoriteiten. Er kan ook worden van uit gegaan dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolgers beschermd te worden.

Uw vluchtrelaas terzijde, voerde u eveneens aan dat u in geval van een terugkeer naar Afghanistan niet in vrijheid zou kunnen leven. Gevraagd wat u daar concreet mee bedoelt, antwoordde u dat u ginds uw baard niet mag scheren, geen muziek mag bezitten, geen vriendin mag hebben en men in Afghanistan gedwongen wordt om naar de moskee te gaan (CGVS p.20). Dient echter te worden opgemerkt dat de door u opgenoemde voorbeelden algemeen geldende regels in Afghanistan betreffen die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden. U toont op geen enkele manier aan dat voorgaande zaken deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Het feit dat u deze zaken pas voor het eerst aanhaalde bij wijze van bijkomende opmerking, bij de afsluiting van uw onderhoud en na een pauzemoment, hoewel u eerder al bevestigd werd over de redenen van uw vrees bij terugkeer (CGVS p.9), wijst er al helemaal op dat dit nieuwe asielmotief wel erg relatief mag worden genoemd. Voor het overige herinnert het CGVS u eraan dat u zelf verklaarde geen relatie te hebben (CGVS p.6), ook identificeerde u zich nog steeds als soennitisch moslim (CGVS p.4). Uit de vaststellingen eerder in deze beslissing omtrent uw leeftijd, in samenspraak met uw verklaringen over uw reisweg, blijkt bovendien dat u om en bij de 21 jaar was toen u vertrok uit Afghanistan (zie supra; CGVS p.11). U groeide op en woonde tot aan uw vertrek ononderbroken in dezelfde landbouwgemeenschap in een ruraal en conservatief district als Chaparhar, een gemeenschap die volgens u tot ongeveer 1398 (komt overeen met 2019-2020) onder controle is geweest van de taliban (CGVS p.4). U bent met andere woorden gepokt en gemazeld onder de wetten, regels en gebruiken van de taliban. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan ginds niet meer zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Uw loutere verblijf in België en uw summiere verwijzing naar enkele voorbeelden van talibanregels helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud, verandert daar niets aan.

U verwees op uw onderhoud tevens naar een video die u gedeeld heeft op uw Facebookprofiel en toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Het betreft een video van iemand anders waarop de taliban enkele jongemannen slaat die cricket aan het spelen waren. U publiceerde dit op de dag van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.20-21). Echter kunt u omwille hiervan evenmin een vrees bij terugkeer aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst al dat u hierbuiten nooit andere soortgelijke publicaties gedeeld heeft op uw Facebook (noch op uw Tiktok-profiel) (CGVS p.20-21). Op de vraag of er in uw vriendenlijst op Facebook mensen uit uw dorp in Afghanistan zitten, gaf u dan weer inconsistente antwoorden. Zo beweerde u eerst van niet, vervolgens noemde u twee dorpingen op, van wie u overigens geen weet hebt of zij überhaupt banden hebben met de taliban (CGVS p.21-22). Hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen, ook niet bij de bevraging van uw vrees (CGVS p.9, p.20), dat u enigszins (reeds) door de taliban gevisieerd wordt omwille van het publiceren van de voornoemde video eerder die dag, iets wat u logischerwijze wel aangehaald had indien dat het geval was. Dit, in combinatie met het feit dat u het bestaan ervan pas aanhaalde op het einde van het gesprek en niet toen u eerder bevestigd werd over uw vrees (CGVS p.9), wijst er sterk op dat u de video enkel uit opportunistische motieven publiceerde en niet vanuit een (dissidente) politieke opinie. Ook het feit dat, na consultatie van het door u opgegeven Facebookprofiel na uw onderhoud op het CGVS, de publicatie in kwestie nergens te bespeuren bleek, en u deze aldus verwijderd moet hebben, wijst hierop. Uw openbare profiel bleek zelfs helemaal leeg te zijn (CGVS p.20; zie schermopnames toegevoegd aan map 'landeninformatie'). Door al deze redenen kan niet worden aangenomen dat de taliban op heden kennis zou hebben van uw, blijkbaar toch zeer kortstondige, publicatie van een video over enkele jonge cricketers die door de taliban werden geslagen. Er zijn in ieder geval geen enkele indicaties die hierop wijzen.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde kunnen niet leiden tot een ander besluit. Met uw taskara kunt u hoogstens uw verklaringen over uw nationaliteit en identiteit ondersteunen. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. Over de twee dreigbrieven werd eerder al vastgesteld dat de timing alsook de boodschap ervan erg twijfelachtig overkomen in het licht van uw asielaanvraag en u deze vreemd genoeg nooit indiende in een eerder stadium van uw asielprocedure (zie supra). Belangrijk is hierbij op te merken dat uit de landeninformatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van dergelijke brieven op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen

onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom enkel waarde wanneer zij neergelegd worden in het kader van een geloofwaardig relaas, in casu quod non.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments

van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Botj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van:

- Artikel 1, A van het Verdrag van Genève;
- Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift in feite tot de stelling dat hij verwesterd is of toch zo zal gepercipieerd worden en om die reden ook vervolging vreest bij een terugkeer, en is verder van oordeel dat hij moet erkend worden als vluchteling en minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend krijgen wegens de veiligheidssituatie in Afghanistan. Daarmee voert verzoeker in feite de schending van de motiveringsplicht aan.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te

brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Aanvullende nota's

4.1. De verwerende partij maakt op 13 januari 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024 ;
- EUAA Afghanistan – Country focus van november 2024.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij vreest vervolgd te worden door de taliban bij zijn terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn (minstens gepercipieerde) verwestering.

Verder stelt verzoeker ook dat hij vreest een reëel risico te lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, en dit vanwege de toestand in Afghanistan.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag helemaal niet betwist. Deze motieven luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat u doorheen de asielpprocedure leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek in België op 22 december 2021 gaf u aan 16 jaar en 11 maanden oud te zijn (zie fiche ‘Mineur Etranger Non Accompagné’). Een leeftijdsonderzoek op basis van een medische test, uitgevoerd op 10 januari 2022 in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël te Leuven, wees evenwel uit dat u op het moment van de test 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie beslissing van de dienst Voogdij). Gezien u zich onterecht als minderjarige voordeed kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast en wordt overigens uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat al ondermijnd. Temeer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde “iets minder dan 20 jaar” oud te zijn terwijl u, naar analogie met het voorgaande, op dat ogenblik reeds ouder dan 20 jaar moet zijn geweest (CGVS p.4).

Voor wat betreft uw problemen met de taliban in Afghanistan, moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen.

Zo is het eerst en vooral opmerkelijk dat de taliban u praktisch uit het niets zou aanklappen om een ton naar een checkpoint te transporteren. U verklaarde in dit verband dat u voordien nog nooit gesproken had met iemand van de groepering en ook dat, op de dag van uw plotse gesprek, de talibs maskers en lange tulbanden droegen waardoor u niet kon zien van waar zij afkomstig waren (CGVS p.12-13). Deze gang van zaken valt logischerwijze moeilijk te begrijpen en oogt erg onwaarschijnlijk. U vermoedde immers dat de ton in wezen een bom betrof daar de tonnen van de taliban altijd gevuld waren met explosies, zo verklaarde u (CGVS p.13). Indien de taliban werkelijk op die manier een overheidspost wilde opblazen, kan eerder worden van uit gegaan dat zij ofwel hun eigen leden hier voor zouden inzetten, bijvoorbeeld door zich te vermommen als burger. Dat zij hier ook burgers voor zouden inzetten, sluit het CGVS op zich niet uit, maar in dat geval kan wel worden verwacht dat zij eerst bij hen zouden peilen naar hun mening over de groepering en vervolgens geleidelijk aan, en over een langere periode, hun persoonlijke vertrouwen zouden winnen alvorens de opdracht mee te geven. Steunend op uw beschrijvingen over uw dorp was er toen immers al zo’n twee jaar overheidsaanwezigheid (CGVS p.4), waardoor de kans bestond dat veel dorpelingen aan hun kant stonden. Dat desondanks enkele anonieme en vermomde talibs u van de ene dag op de andere zou opdragen om, helemaal alleen (CGVS p.13), een mogelijk schadelijk voorwerp naar de overheid te loodsen is zeer weinig aannemelijk. Een professionele en gestructureerde groep als de taliban zou in werkelijkheid geen dergelijke risico’s nemen, goed wetende dat u de ton ergens onderweg had kunnen achterlaten en u vervolgens hun locatie kon verklappen aan de overheid – wat u naar eigen zeggen ook effectief deed (CGVS p.9). Ook het gegeven dat de talibs in kwestie op dezelfde plaats bleven wachten nadat u alleen vertrokken was met de ton (CGVS p.13-14), oogt daarom zeer amateuristisch en kan niet worden aangenomen.

Het CGVS plaatst daarnaast vraagtekens bij de reactie van u en uw vader na deze vermeende opdracht en na uw contact met het checkpoint. U beschreef dat u om 4 uur ‘s namiddags thuis kwam. Uw vader verweet u dat u de zaak slecht had aangepakt en voorspelde dat de taliban u zou vermoorden en het gezin lastigvallen. Toen de taliban later die dag, in de avond, effectief aan jullie deur stond, waren jullie naar eigen zeggen allemaal thuis (CGVS p.9, p.16). Dit is zeer merkwaardig. Als uw vader eerder al doorhad dat jullie de wraak van de taliban op de hals gingen halen wegens uw démarche bij de overheid hadden jullie logischerwijze met zijn allen onmiddellijk het huis verlaten en elders jullie toevlucht gezocht, bijvoorbeeld bij het checkpoint, zoals u zelf eerder had gedaan (CGVS p.14). Per slot van rekening kende u de commandant, u speelde cricket met hem (CGVS p.14). In dezelfde trant is het bedenkelijk dat uw vader u ‘s anderendaags het dorp en het land uit stuurde terwijl hij en de rest van het gezin ginds bleven wonen, waar zij mogelijks (en ook

bewust; zie supra) verdere vervolging van de taliban moesten vrezen (CGVS p.6). Gezien u, dankzij de connecties van uw vader, na amper één gesprek tussen hem en een dorpeling al dezelfde dag kon vertrekken uit uw dorp (CGVS p.9, p.17), moet het bijgevolg ook mogelijk geweest zijn om met zijn allen van daaruit te vertrekken, desnoods naar een dichterbij gelegen bestemming. Dat er echter door de rest van uw gezin blijkbaar geen voorzorgsmaatregelen werden genomen, ondanks het eerdere huisbezoek van de taliban, is weinig geloofwaardig.

Hetzelfde kan worden gezegd over het verloop van dat bezoek zelf. Zoals eerder aangegeven, verklaarde u dat u die avond thuis was. U lichtte voorts toe dat de taliban gedurende 30 minuten jullie woning doorzocht maar u zat verstopt in de oven, die onder de grond lag. Er lag een zakje over u waardoor zij u niet konden vinden (CGVS p.9, p.17). Dit mag toch enigszins verbazen. Het CGVS wijst in deze opnieuw op het professionele, en overigens te duchten, karakter van de taliban. Mochten zij het werkelijk op u gemunt hebben en zo veel tijd nemen om uw huis te doorzoeken, dan hadden zij u ongetwijfeld wel gevonden. De oven die u benoemde moet overigens, net zoals bijvoorbeeld een kast, een dierenstal of de ruimte onder een bed, een erg voor de hand liggende verstopplaats geweest zijn waar men logischerwijze wel had gekeken. De verdere handelwijze van de taliban verbaast evenzeer. U verklaarde dat zij 20 à 30 dagen na de voornoemde, en vreemd genoeg onsuccesvolle, huiszoeking, een brief aan uw vader bezorgden (CGVS p.8, p.18). Die eerste brief draagt letterlijk als titel "dreigbrief" en vermeldt dat u als een crimineel beschouwd wordt, dat de mujaheddin van uw district reeds een beslissing over u genomen heeft en dat u zich zo snel mogelijk bij hen moet presenteren (zie stuk nr. 2 en bijhorende vertaling in map 'documenten'). In een tweede zogenoemde "dreigbrief", die volgens u 10 dagen later aan uw vader werd afgeleverd, staat dat uw vader niet op het eerdere verzoek is ingegaan en er daarom een laatste waarschuwing wordt uitgesproken, zo niet zullen er juridische stappen worden ondernomen (zie stuk nr. 3 en vertaling in map 'documenten'). Er kan niet worden ingezien waarom de taliban zulke zaken zou schrijven, laat staan meerdere weken na uw vertrek. Logischerwijze moeten zij, al daags nadat u verdwenen was uit uw dorp, beseft hebben dat u niet meer uit eigen initiatief bij hen zou opdagen. De vermelding dat de taliban u als een paria beschouwde en dat de zaak voor hen reeds beklonken was, moet bovendien al zeker geen motiverende factor meer geweest zijn voor u om zich alsnog tot bij hen te wenden indien u nog in de buurt zou zijn geweest. Voor het overige is het eigenaardig dat u pas op uw persoonlijk onderhoud voor het eerst op de proppen kwam met de dreigbrieven; bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u er geen enkele melding van en diende u ze niet in hoewel er u verzocht werd om alle essentiële bewijsstukken aangaande uw verzoek zo spoedig mogelijk in te dienen (zie informatie in uw administratief dossier). Dat u dit eerder niet deed is des te eigenaardig gelet op het regelmatige contact tussen u en uw vader (CGVS p.6-7). Zowel de twijfelachtige inhoud van de brieven, het laattijdig indienen ervan alsook de wijdverbreide corruptie en fraude inzake Afghaanse documenten (zie infra) wekken het vermoeden dat dit valse of vervalste stukken betreffen die u kort voor uw onderhoud heeft bekomen zodoende uw vluchtrelaas aan te dikken.

Naast het feit dat de door u geschetste gang van zaken niet overtuigend is gebleken, dient ook vastgesteld te worden dat u op diverse punten geen consistente verklaringen heeft afgelegd. Hiermee wordt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder, en op doorslaggevende wijze, ondermijnd.

Zo verklaarde u op de dag van uw registratie in België bij het bureau MINTEH, waar uw vluchtrelaas overigens vrij omstandig werd opgetekend, dat u na het ontvangen van de ton van de taliban de politie informeerde (zie fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u daarentegen dat de checkpoint naar waar u de ton bracht, van het leger was en niet van de (lokale) politie (CGVS p.14). Gezien met de komst van dit checkpoint de context in uw dorp toch fundamenteel wijzigde – eerder was het immers altijd onder de controle van de taliban (CGVS p.4; zie ook infra) – is het vreemd dat u zich hierin tegensprekt.

Het valt eveneens op dat u tijdens uw vrije relaas op het persoonlijk onderhoud het volgende stelde: "Ik ben dan verplicht geweest om het naar de post te brengen en vervolgens heb ik de commandant opgeroepen dat hier de ton was. Hij vroeg mij 'wie heeft er jou dit gegeven?' en ik heb gezegd 'personen daar'. Dan heeft hij (de commandant) mij en de ton meegenomen en vervolgens werden er kogels afgeschoten. Wanneer de kogels werden afgeschoten, dan is de commandant teruggegaan naar de post en ik moest bij hem blijven zitten. Hij heeft mij ondervraagd 'wie heeft jou die ton gegeven?' en ik heb gezegd 'personen die gemaskerd waren', dan heeft hij mij naar huis laten gaan." (CGVS p.9). Hieruit blijkt met andere woorden dat, van bij uw aankomst aan het checkpoint tot wanneer u het verliet om naar huis te gaan, de commandant steeds aan uw zijde was. Na verdere bevraging verhaalde u evenwel een andere versie van de feiten. Zo beaamde u dat de commandant samen met enkele van zijn collega's achter de taliban aan ging, terwijl u met twee anderen (en dus niet met de commandant) in het checkpoint bleef (CGVS p.14, p.16). En hoewel u in uw spontane relaas ook aangaf dat, toen u aankwam aan het checkpoint, de commandant daarna zowel u als de ton meenam (zie supra), beweerde u later op het onderhoud dat de commandant bij uw aankomst ginds zei dat u de ton moest laten liggen terwijl u zelf naar binnen moest gaan en u vervolgens over een muurtje sprong (CGVS p.14).

Verder opvallend is dat, hoewel u aldus duidelijk aangaf in uw antwoorden dat het personeel van het checkpoint onder wie ook de commandant achter de taliban aan ging (zie supra), u dit op andere momenten begon af te zwakken. Toen het CGVS u bij uw voorgaande antwoorden om verduidelijking vroeg, beweerde u namelijk dat men vanuit het checkpoint 'wellicht' achter de taliban aan gegaan is maar dat u dat eigenlijk niet weet (CGVS p.14). Naar analogie stelde u even later dat u 'niet over informatie beschikt' over wat er gebeurde toen de commandant aankwam op de plaats waar de taliban zat en dat deze laatste 'misschien' met drieën waren op dat ogenblik (CGVS p.15). Los van het feit dat u uw antwoorden telkens aanpast, kan overigens niet worden aangenomen dat u geen zekerheid zou hebben over deze zaken. De commandant kwam uiteindelijk terug naar de checkpoint waarna u nog een gesprek met hem had (CGVS p.14); bijgevolg moet hij u verteld hebben hoe de zaak verder afliep en zou u dus goed op de hoogte moeten zijn. Dat u voorts niet weet of de commandant en zijn collega's de ton na verloop geopend hebben en u evenmin een antwoord kon geven op de vraag wat zij daarin hebben aangetroffen (CGVS p.16), kan daarom ook niet overtuigen. Uw verklaringen komen bijzonder weinig doorleefd over.

Over de gebeurtenissen na uw vertrek was u ook niet eensluidend. Zo haalde u bij bevraging van uw vrees bij terugkeer aan dat de taliban op dit moment geen waarschuwingsbrieven meer achterlaat aan uw woning, maar ze daarentegen wel zelf langskomen en uw vader vaak lastigvallen en vragen waar u bent (CGVS p.9). U later op het onderhoud gewezen op de tweede voornoemde brief, en gevraagd hoeveel tijd daarna de taliban uw vader opnieuw opzoekt, verklaarde u dan weer dat zij sindsdien niet meer zijn langsgekomen (CGVS p.18-19). Kort daarna gooide u het roer nog eens om en stelde u het volgende: "Nu komen ze vaak naar ons huis en doorzoeken ze ons huis. Ze slaan mijn vader en zeggen 'waar is uw zoon?' en zij zeggen 'ik weet het niet'" (CGVS p.19). Dergelijke wisselende antwoorden zijn allerminst ernstig te noemen.

Samenvattend kan worden geconcludeerd dat de verscheidene onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen het CGVS niet toelaten enig geloof te hechten aan uw vluchtrelaas.

Het CGVS wenst voorts nog aan te stippen dat u voorafgaand aan uw aankomst in België een eerder verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Oostenrijk op 30 november 2021. Volgens de plaatselijke asielinstanties verdween u kort daarna van de radar waardoor zij uw dossier dienden af te sluiten (zie 'Eurodac Search Result' en brief van het 'Federal Office for Migration and Asylum'). Op het persoonlijk onderhoud gepeild naar de redenen van uw plotse vertrek ginds, antwoordde u dat men gedwongen vingerafdrukken van u afnam en stelde u kortweg dat er in Oostenrijk geen respect voor de vreemdelingen is, zonder meer (CGVS p.11). U vervolgens gevraagd waarom u geen verzoek indiende in de volgende landen waar u door reisde – in uw geval Zwitserland en Frankrijk – antwoordde u naast de kwestie (CGVS p.12). Dit is allemaal weinig overtuigend. Dat u uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk niet verderzette en vervolgens twee veilige landen passeerde zonder er een verzoek te doen, toont vooral aan dat u in wezen geen nood heeft aan internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan immers worden verwacht dat hij, na aankomst in een veilig land, de eerste kans aangrijpt om bescherming te bekomen bij de bevoegde autoriteiten. Er kan ook worden van uit gegaan dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolgers beschermd te worden.

Uw vluchtrelaas terzijde, voerde u eveneens aan dat u in geval van een terugkeer naar Afghanistan niet in vrijheid zou kunnen leven. Gevraagd wat u daar concreet mee bedoelt, antwoordde u dat u ginds uw baard niet mag scheren, geen muziek mag bezitten, geen vriendin mag hebben en men in Afghanistan gedwongen wordt om naar de moskee te gaan (CGVS p.20). Dient echter te worden opgemerkt dat de door u opgenoemde voorbeelden algemeen geldende regels in Afghanistan betreffen die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden. U toont op geen enkele manier aan dat voorgaande zaken deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Het feit dat u deze zaken pas voor het eerst aanhaalde bij wijze van bijkomende opmerking, bij de afsluiting van uw onderhoud en na een pauzemoment, hoewel u eerder al bevraagd werd over de redenen van uw vrees bij terugkeer (CGVS p.9), wijst er al helemaal op dat dit nieuwe asielmotief wel erg relatief mag worden genoemd. Voor het overige herinnert het CGVS u eraan dat u zelf verklaarde geen relatie te hebben (CGVS p.6), ook identificeerde u zich nog steeds als soennitisch moslim (CGVS p.4). Uit de vaststellingen eerder in deze beslissing omtrent uw leeftijd, in samenspraak met uw verklaringen over uw reisweg, blijkt bovendien dat u om en bij de 21 jaar was toen u vertrok uit Afghanistan (zie supra; CGVS p.11). U groeide op en woonde tot aan uw vertrek ononderbroken in dezelfde landbouwgemeenschap in een ruraal en conservatief district als Chaparhar, een gemeenschap die volgens u tot ongeveer 1398 (komt overeen met 2019-2020) onder controle is geweest van de taliban (CGVS p.4). U bent met andere woorden gepokt en gemazeld onder de wetten, regels en gebruiken van de taliban. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat

u bij een terugkeer naar Afghanistan ginds niet meer zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Uw loutere verblijf in België en uw summiere verwijzing naar enkele voorbeelden van talibanregels helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud, verandert daar niets aan.

U verwees op uw onderhoud tevens naar een video die u gedeeld heeft op uw Facebookprofiel en toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Het betreft een video van iemand anders waarop de taliban enkele jongemannen slaat die cricket aan het spelen waren. U publiceerde dit op de dag van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.20-21). Echter kunt u omwille hiervan evenmin een vrees bij terugkeer aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst al dat u hierbuiten nooit andere soortgelijke publicaties gedeeld heeft op uw Facebook (noch op uw Tiktok-profiel) (CGVS p.20-21). Op de vraag of er in uw vriendenlijst op Facebook mensen uit uw dorp in Afghanistan zitten, gaf u dan weer inconsistente antwoorden. Zo beweerde u eerst van niet, vervolgens noemde u twee dorpingen op, van wie u overigens geen weet hebt of zij überhaupt banden hebben met de taliban (CGVS p.21-22). Hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen, ook niet bij de bevraging van uw vrees (CGVS p.9, p.20), dat u enigszins (reeds) door de taliban gevisieerd wordt omwille van het publiceren van de voornoemde video eerder die dag, iets wat u logischerwijze wel aangehaald had indien dat het geval was. Dit, in combinatie met het feit dat u het bestaan ervan pas aanhaalde op het einde van het gesprek en niet toen u eerder bevraagd werd over uw vrees (CGVS p.9), wijst er sterk op dat u de video enkel uit opportunistische motieven publiceerde en niet vanuit een (dissidente) politieke opinie. Ook het feit dat, na consultatie van het door u opgegeven Facebookprofiel na uw onderhoud op het CGVS, de publicatie in kwestie nergens te bespeuren bleek, en u deze aldus verwijderd moet hebben, wijst hierop. Uw openbare profiel bleek zelfs helemaal leeg te zijn (CGVS p.20; zie schermopnames toegevoegd aan map 'landeninformatie'). Door al deze redenen kan niet worden aangenomen dat de taliban op heden kennis zou hebben van uw, blijkbaar toch zeer kortstondige, publicatie van een video over enkele jonge cricketers die door de taliban werden geslagen. Er zijn in ieder geval geen enkele indicaties die hierop wijzen.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde kunnen niet leiden tot een ander besluit. Met uw taskara kunt u hoogstens uw verklaringen over uw nationaliteit en identiteit ondersteunen. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. Over de twee dreigbrieven werd eerder al vastgesteld dat de timing alsook de boodschap ervan erg twijfelachtig overkomen in het licht van uw asielrelaas en u deze vreemd genoeg nooit indiende in een eerder stadium van uw asielprocedure (zie supra). Belangrijk is hierbij op te merken dat uit de landeninformatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van dergelijke brieven op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom enkel waarde wanneer zij neergelegd worden in het kader van een geloofwaardig relaas, in casu quod non."

De Raad stelt vast dat voormelde motieven steun vinden in het administratief dossier en dat ze bovendien pertinent zijn. De Raad maakt ze dan ook de zijne en besluit net als de commissaris-generaal tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn verhoor op het CGVS verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van de strikte levenswijze, die opgedrongen wordt door de taliban. Hij verklaarde dat hij zich niet zou kunnen aanpassen aan deze levenswijze in geval van terugkeer. Daarenboven zijn er volgens verzoeker diverse factoren aanwezig in zijn dossier die het risico op vervolging nog verhogen in geval van terugkeer: Vooreerst heeft verzoeker openlijk op de sociale media aangegeven de levenswijze en normen van de taliban af te keuren. Daarenboven is verzoeker afkomstig uit een dorp in het platteland, waar hij onder meer werkte als landbouwer. Binnen een dorp zijn de lokale taliban beter op de hoogte van wie de regio heeft verlaten, en welke opinie zij hebben over de taliban. Tevens kunnen zij de betrokkene gemakkelijker traceren. Verder blijkt dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Deze laatste staat gekend voor zeer strikte normen en zeden. Dit geldt zeker voor de rurale gebieden. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Verzoeker heeft alleen aangegeven de normen en zeden van de taliban niet te delen. Bovendien heeft hij zelf in het Westen verbleven. Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2021. Hij heeft zich zeer goed geïntegreerd in de westerse maatschappij. Hij is westers gekleed en heeft hier gewerkt. Verzoeker zal zich naar eigen zeggen niet kunnen aanpassen aan de heersende normen en zeden onder de taliban. Er zijn volgens verzoeker zwaarwegende redenen om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 van het EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Dit risico neemt toe naarmate een persoon al langer weg is uit Afghanistan en er sprake is van een zekere verwestering. In geval van een terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker dan ook een reëel risico op vervolging omwille van het gegeven dat verzoeker verwesterd is.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 §4, e) van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, Migracijos departamentas, 12 januari 2023, punten 26, 32).

Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor

worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 4 oktober 2018, pt. 78).

Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 70).

De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de

facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan - Country Focus, december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegeprepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het

sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 24).

De de facto autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afgaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afgaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht

brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "Afghanistan – Country Focus", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de facto autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij

behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance: Afghanistan” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker stelt in feite enkel dat dat hij meerdere jaren in het Westen heeft verbleven (hij verwijst naar zijn asielaanvraag van 22 december 2021), dat hij zich volledig geïntegreerd heeft in België, dat hij werkt, en zich westers kleedt. Hij zou naar eigen zeggen nog meer gevaar lopen omdat hij nooit onder talibanbewind heeft

geleefd. Hij woonde niet in een grote stad, maar in een dorp, waar de lokale taliban volgens hem op de hoogte zal zijn van zijn vertrek en terugkeer uit het Westen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing concrete motieven inhoudt met betrekking tot de aangevoerde verwestering. Zo luidt de beslissing als volgt:

“Uw vluchtrelaas terzijde, voerde u eveneens aan dat u in geval van een terugkeer naar Afghanistan niet in vrijheid zou kunnen leven. Gevraagd wat u daar concreet mee bedoelt, antwoordde u dat u ginds uw baard niet mag scheren, geen muziek mag bezitten, geen vriendin mag hebben en men in Afghanistan gedwongen wordt om naar de moskee te gaan (CGVS p.20). Dient echter te worden opgemerkt dat de door u opgenoemde voorbeelden algemeen geldende regels in Afghanistan betreffen die gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden. U toont op geen enkele manier aan dat voorgaande zaken deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Het feit dat u deze zaken pas voor het eerst aanhaalde bij wijze van bijkomende opmerking, bij de afsluiting van uw onderhoud en na een pauzemoment, hoewel u eerder al bevraagd werd over de redenen van uw vrees bij terugkeer (CGVS p.9), wijst er al helemaal op dat dit nieuwe asielmotief wel erg relatief mag worden genoemd. Voor het overige herinnert het CGVS u eraan dat u zelf verklaarde geen relatie te hebben (CGVS p.6), ook identificeerde u zich nog steeds als soennitisch moslim (CGVS p.4). Uit de vaststellingen eerder in deze beslissing omtrent uw leeftijd, in samenspraak met uw verklaringen over uw reisweg, blijkt bovendien dat u om en bij de 21 jaar was toen u vertrok uit Afghanistan (zie supra; CGVS p.11). U groeide op en woonde tot aan uw vertrek ononderbroken in dezelfde landbouwgemeenschap in een ruraal en conservatief district als Chaparhar, een gemeenschap die volgens u tot ongeveer 1398 (komt overeen met 2019-2020) onder controle is geweest van de taliban (CGVS p.4). U bent met andere woorden gepokt en gemazeld onder de wetten, regels en gebruiken van de taliban. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan ginds niet meer zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Uw loutere verblijf in België en uw summiere verwijzing naar enkele voorbeelden van talibanregels helemaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud, verandert daar niets aan.

U verwees op uw onderhoud tevens naar een video die u gedeeld heeft op uw Facebookprofiel en toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Het betreft een video van iemand anders waarop de taliban enkele jongemannen slaat die cricket aan het spelen waren. U publiceerde dit op de dag van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.20-21). Echter kunt u omwille hiervan evenmin een vrees bij terugkeer aannemelijk kunt maken. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst al dat u hierbuiten nooit andere soortgelijke publicaties gedeeld heeft op uw Facebook (noch op uw Tiktok-profiel) (CGVS p.20-21). Op de vraag of er in uw vriendenlijst op Facebook mensen uit uw dorp in Afghanistan zitten, gaf u dan weer inconsistente antwoorden. Zo beweerde u eerst van niet, vervolgens noemde u twee dorpingen op, van wie u overigens geen weet hebt of zij überhaupt banden hebben met de taliban (CGVS p.21-22). Hoe dan ook blijkt nergens uit uw verklaringen, ook niet bij de bevraging van uw vrees (CGVS p.9, p.20), dat u enigszins (reeds) door de taliban gevisieerd wordt omwille van het publiceren van de voornoemde video eerder die dag, iets wat u logischerwijze wel aangehaald had indien dat het geval was. Dit, in combinatie met het feit dat u het bestaan ervan pas aanhaalde op het einde van het gesprek en niet toen u eerder bevraagd werd over uw vrees (CGVS p.9), wijst er sterk op dat u de video enkel uit opportunistische motieven publiceerde en niet vanuit een (dissidente) politieke opinie. Ook het feit dat, na consultatie van het door u opgegeven Facebookprofiel na uw onderhoud op het CGVS, de publicatie in kwestie nergens te bespeuren bleek, en u deze aldus verwijderd moet hebben, wijst hierop. Uw openbare profiel bleek zelfs helemaal leeg te zijn (CGVS p.20; zie schermopnames toegevoegd aan map ‘landeninformatie’). Door al deze redenen kan niet worden aangenomen dat de taliban op heden kennis zou hebben van uw, blijkbaar toch zeer kortstondige, publicatie van een video over enkele jonge cricketers die door de taliban werden geslagen. Er zijn in ieder geval geen enkele indicaties die hierop wijzen.”

Verzoeker uit geen enkele kritiek op deze motieven en toont daarmee niet aan dat deze kennelijk onredelijk zijn. De Raad sluit zich aan bij deze motieven.

Verder benadrukt de Raad dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet in concreto aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Dat verzoeker werkt is uiteraard een zeer positief element, maar dit maakt op zich evenmin dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij door de taliban als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in Europa en kenmerken van verwestering zoals het hebben van werk en het zich westers kleden maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker zou wijzen op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit het Gholam Dag, een dorp in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal op onwettige wijze geoordeeld dat de actuele situatie in Afghanistan voldoende stabiel zou zijn om terug te keren.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aanvoert.

In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”)*.

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een

bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van hit and run-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiietische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reël risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reël risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

De middelen zijn ongegrond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend vijftiende door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU